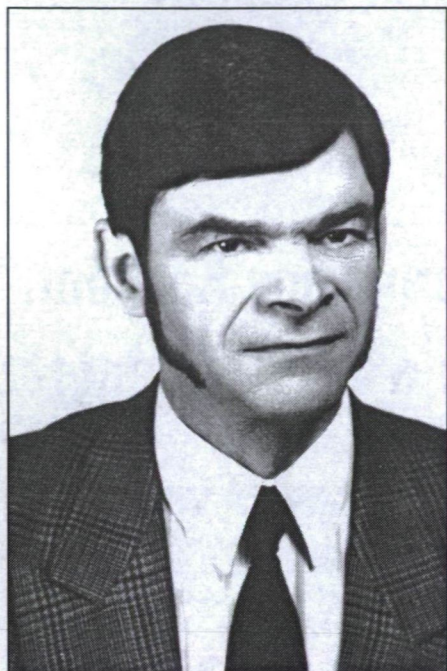

„Nem a romantika dominált”

Bodnár László kitüntetésekről, tömegképzésről és a jog szeretetéről

Dr. Bodnár László,
a Szegedi Tudományegye-
tem Állam- és Jogtudomá-
nyi Karának Nemzetközi
Jogi és Európa-jogi
Tanszékének vezetője
egyike egyetemünk azon
oktatóinak, akik állami
ünnepünk alkalmából
megkapták a Magyar
Köztársasági Érdemrend
Lovagkeresztje kitüntetését.
A jogászprofesszort
szakmai pályájáról
és a kitüntetéshez vezető
útvonalról kérdeztük.

Miért döntött a jogász pálya mellett?

Ez érdekes történet. Jókai Mór romantiká-
ja alapján tetszett meg nekem a jogász pá-
lya, és bármilyen hihetetlen, de már tizen-
három éves koromban eldöntöttem, hogy
ez lesz az én hivatásom. Aztán volt egy kis
kitérő az életemben. Miskolcon születtem,
ott jártam iskolába. Mire középiskolás ko-
rú lettem, sajnos édesapám súlyos beteg
lett, ezért olyan középiskolát kellett vá-
lasztanom, amivel Miskolcon el lehetett
helyezkedni, így kohásztechnikusként vé-
geztem. Egyik nyári gyakorlatom után tör-
tén egy „baleset”, ami végérvényesen el-
döntötte továbbtanulásomat. Miután az
említett gyakorlat után édesanyám ki akarta
mosni a munkaruhámat, döbbenetem vet-
tem észre, hogy a köpenyt teljesen szét-
marta a sav, amivel dolgoztunk. Ekkor
eldől: inkább jogász leszek. Végül sikeres
felvételt nyertem a szegedi jogi karra. Ter-
mészetesen miután egyetemre jártam, már
nem a romantika dominált, hanem a jog
szeretete.

*Életrajzában olvastam, hogy sok időt töltött
külföldön a munkája kapcsán. Miért válasz-
totta mégis a visszatérést hazájába?*

Erre is van egy történetem. Egyszer Svájc-
ban töltöttem hosszabb időt. A svájciakról
köztudott, hogy hallatlan büszkék orszá-
gukra és szeretik, ha dicsérik őket. Egyik
alkalommal ottani diáktársaim megkérdez-
ték, hogy nem szeretnék-e náluk dolgozni.
Válaszom az volt: nem, mert az én fejem
másként jár és nincs más ország, ahol élni
és dolgozni tudnék csak Magyarország. Er-
re provokáltak: ha rákényszerülnék, akkor
sem? Ha ilyen helyzet állott volna elő, ak-
kor is inkább Bécsre választottam volna,
mert annak a városnak kicsit magyaros
hangulata van. Végül Szeged lett az ottho-
nom.

*Augusztus 20-án megkapta a Magyar
Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje
kitüntetését. Szakmai munkája elismerésének,
netán karrierjének a csúcsát jelenti-e ez, vagy
van további állomás?*

Számomra egy kitüntetés nem csúcs, még
csak nem is egy állomás a szakmai karrier-
ben. Ez egy bizonyos életút, munká-
nak az elismerése. Ez biztatás arra, hogy
munkámat elismerik, és valószínű, hogy
jól is végeztem el az adott feladatot, tehát
tovább kell csinálni és lehetőség szerint
még jobban kell dolgozni.

*Egy ilyen díj odaítéléséhez talán nemcsak
a szakmai eredmények fontosak, de szükséges
lehet az erkölcsi tartás és az emberi értékek.
Ön életében miként jelennek meg ezek?*

Nagyon remélem, hogy tényleg számítá-
nak ilyen értékek a díj megítélése kap-
csán. Annyit tudok mondani: szeretni kell
az egyetemet és ezt a munkát, és igényes
szakmai követelményeket kell támasztani
mind saját magunkkal, mind hallgatóink-
kal szemben. Ha valaki így tesz, akkor
nem csak szűkebb szakmájával foglalko-
zik, hanem azzal is, miként lehet jobbítani
az oktatási módszereket, feltételeket. De
szükséges lenne kidolgozni valamilyen
rendszer, módszert a tömegképzés elsze-
mélytelenedése ellen.

*Mi az, amire legbüszkébb
a szakmai munkája során?*

Arra, amikor megszereztem az Állam- és
Jogtudományok Kandidátusa címet 1984-
ben és a habilitációt 1995-ben. Ezen kívül
ki szeretném említeni, hogy egyike voltam
azoknak a szegedi jogi kari oktatóknak,
akik jóvoltából, elszántságából Magyaror-
szágon elsőként bevezettük az Európa-jog
tanítását. Fontosnak tartom kihangsúlyoz-
ni, hogy elindítottuk a szakjogász képzést
is. Ami még jó érzéssel tölt el, hogy sze-
mély szerint én is, de a tanszékünk is egy-
re több szakértői megbízást kap az utóbbi
években.

*Az egyetem mellett ügyvédi praxist is folytat.
Nem nehéz összeegyeztetni a kettőt?*

Feleségemmel együtt 1991-ben nyitottuk
meg ügyvédi irodánkat. Megbeszéltük,
hogy én csak annyit dolgozom ezen a terü-
leten, amennyi még nem megy az egyete-
mi munkám kárára. Tehát első az oktatás,
utána a gyakorlat. Egyébként már pályá-
kezdő oktató koromban javasolták az idő-
sebb kollégáim, hogy szerezsek valami-
lyen gyakorlati tapasztalatot. Igaz, abban
az időben nem volt még olyan elterjedt a
nemzetközi jog, de éreztem, nagy szüksé-
gem van a gyakorlati tudásra. Később ki-
derült: óriási előnye van ennek a tudásfor-
mának, hisz nagyon jól be lehet építeni
tanításba. Úgy vélem, minden jogász szá-
mára hasznos lenne, hogy szert tegyen
gyakorlati tapasztalatokra.

E. Á.